

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

El-Raye Gazetesi

Avrupa ve Amerika Birbirlerinden Ayrılma Yolunda Mı İlerliyorlar?!

Üstad Ahmed El-Hutvâni'nin Kaleminden

Amerika ile Avrupa arasındaki uçurumun siyasi, ekonomik ve stratejik açıdan genişlediği açıktır; nitekim İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana aralarında böyle bir durum yaşanmamıştır.

İki taraf arasındaki mesele, Amerika'nın çelik ve alüminyum ithalatına yüksek gümrük vergileri dayatmasıyla sınırlı kalmamış ve bu gümrük vergileri, sanki Amerika'ya rakip ya da düşman devletlermiş gibi uygulanmış yaptırımlar olarak değerlendirilmiştir. Ayrıca aralarındaki mesele, savaş nedeniyle ucuz fiyatlı Rus enerji tedariklerinin kesintiye uğradığı Ukrayna Savaşı'nın ardından Avrupa'nın Amerika'dan giderek daha fazla ithal etmeye başladığı ABD enerji kaynaklarının yüksek fiyatlarıyla da sınırlı kalmamıştır.

Avrupa liderlerinin Amerika'ya olan güveni, aslında özellikle Trump'ın Grönland ve Kanada'yı ilhak etme talebinden sonra ciddi şekilde sarsıldığı gibi Trump'ın, hem onları küçümsemesi hem de Ukrayna konusunda ABD ile Rusya arasındaki müzakerelere onları dahil etmemesinden dolayı da yeniden sarsılmıştır. Dolayısıyla Avrupa liderleri için, Trump yönetiminin Avrupa'nın pahasına Rusya'nın lehine meyletmeye başladığı artık apaçık ortaya çıkmıştır.

ABD'nin bu densiz tutumları, Atlantik eksenini ötesinde yeni ortaklıklar aramaya başlayan Avrupa ülkelerine de yansımıştır; zira İngiltere Başbakanı Starmer ve Fransa Cumhurbaşkanı Macron'dan her biri, kendi çıkarlarını ABD'nin alanından uzak bir şekilde aramak üzere Çin'e gitmiştir. Bu da Trump ve yönetimini son derece rahatsız etmiştir; çünkü ikisi de, Amerika'yla uzlaşmadan onun düşmanı olan Çin'le koordinasyon kurmaya başlamıştır.

Fransa ise tarihinde ilk kez, Amerikan hazinesindeki geri kalan altın rezervlerini geri çekmiş; İspanya, İran'a yönelen Amerikan uçaklarının kendi hava sahası üzerinden uçmasını engellemiş; İspanya ve İtalya, Yahudi varlığıyla yaptıkları askerî mutabakatları askıya almış; Almanya da Amerikan şemsiyesinden uzak bir şekilde yeniden silahlanmada kendisine güvenme kararı almış ve İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana ilk kez silah taşıyabilecek durumda olanlar için zorunlu askerliği uygulamaya koymuştur.

Trump'ın NATO'ya defalarca saldırıp onu Amerika için bir yük olarak ifade etmesinin ve Avrupa ülkeleri savunma bütçelerini artırmadıkları takdirde Amerika'nın NATO'ya olan katkı taahhüdünü azaltmakla tehdit etmesinin ardından, Amerika olmadan yeni bir Avrupa NATO'su kurulması hakkında konuşmalar başlamıştır; bu da Avrupa'nın, Amerika'nın şemsiyesinden uzak bir şekilde kendi güvenliği hakkında ciddi bir şekilde düşünmesine yol açmıştır.

Trump'ın birçok uluslararası anlaşmadan çekilmesi Avrupalılara büyük zarar vermiştir; bunların en önemlisi, Trump'ın Avrupa'nın güvenlik ve çevre çıkarlarını açıkça göz ardı ettiği Paris İklim Anlaşması'dır; bu da Avrupa ülkelerini, Trump dönemindeki Amerika'yı güvenilir ve emniyetli bir müttefik

olmaktan ziyade, üzerlerine dayatılmış ve gölge bir yük hâline gelmiş bir ortak olarak görmeye sevk etmiştir.

Avrupalılar nezdinde, Trump yönetiminin Avrupa'yı, Trump'ı destekleyen MAGA hareketinin sloganlarına göre Amerika'nın ikinci kez büyük olmaya geri dönüşü için engel teşkil eden bir düşman olarak gördüğüne delalet eden birçok işaretin ortaya çıkmasıyla birlikte Avrupalılar, Trump'ın politikalarının Avrupa Birliği'ni birleşik bir blok olarak ele almak yerine Avrupa ülkeleriyle ikili ilişkileri tercih ettiğini ve Avrupalılarla bir birlik olarak ilişki kurmak yerine her bir ülkedeki popülist ve aşırı milliyetçi partileri ayrı ayrı desteklediğini gözlemlemişlerdir.

Amerika'nın bu politikaları, Avrupa'yı, hızla Amerika'dan ayrılma yönünde ilerlemeye, kendi içine kapanmaya ve Amerika'nın kendisini tamamen korumaktan vazgeçme olasılığına karşı savunma ve sanayi kapasitelerini güçlendirmeye sevk etmiştir.

İran savaşıdan sonra Trump, Avrupa liderlerinin İran'a karşı savaşında kendisine katılmamaları nedeniyle öfke selini onların üzerine boşaltmış ve onları azarlamaya, ülkelerinin kapasitesini küçümsemeye, onlara eziyet etmek, onları utandırmak, hatta onları aşağılamak için elinden gelen her şeyi yapmaya başlamıştır!

Son raporlar, Trump yönetiminin, Starmer'ın ABD'nin İran'a karşı savaşını desteklememesi nedeniyle, Arjantin kıyılarına yakın Falkland Adaları'ndaki İngiltere egemenliğini desteklediği tarihsel tutumunu gözden geçirmeyi düşündüğünü söylemektedir. Bunu ise İngiltere'yi savaşta kendi peşinden yürümesi için siyasi bir baskı aracı olarak kullanmak amacıyla yapmıştır. Trump yönetimine yakın Arjantinli Javier Milei hükümeti ise, ABD ile İngiltere arasındaki bu çatlağı kendi lehine istismar etmiştir. Bunun üzerine Amerika Dışişleri Bakanı, adadaki sömürgeci durum olarak nitelendirdiği durumu sona erdirmek için İngilizleri müzakereler masasına dönmeye çağırmıştır. İngiltere ise bu çağırışı reddetmiş ve İngiltere'nin Falkland Adaları üzerindeki egemenliğinin müzakere edilemez olduğunu ve 2013 yılında yapılan referandumda halkın İngiltere tacınının yönetimi altında kalmayı tercih ettiğini vurgulamıştır.

Böylece Falkland Adaları, Amerika'nın bir zamanlar en yakın müttefiki olan bir devlet olarak gördüğü İngiltere ile yaşadığı siyasi anlaşmazlıklarda kullandığı yeni bir baskı ve pazarlık kozu haline gelmiştir.

Trump'ın politikaları müttefikler arasında siyasi bir kaos meydana getirmiş ve köprü kurulması zor geniş bir uçurum açmıştır. Avrupalılar ile Amerika arasındaki anlaşmazlıklar siyasi ve ekonomik boyutların ötesine geçerek medeniyet ve değerler boyutuna sıçramıştır; zira Trump, Avrupa'nın liberal değerlerine şiddetle saldırmış ve Avrupalıların tahammül edemeyeceği kaba bir yöntemle İncil (Hıristiyan) kültürü, beyaz ırkın üstünlüğü ve göçe karşı acımasız bir savaş ilanı üzerinde odaklanmıştır; zira Avrupa ülkelerinin çoğu, acısını çektiği yaşlılık nedeniyle göçe şiddetle ihtiyaç duymaktadır.

Amerika'nın İran'a karşı savaşı, kendisiyle Avrupa arasındaki uçurumu daha da derinleştirmiş ve aralarındaki ayrılık çemberini genişletmiştir. Bu da özellikle de eski iki müttefik arasındaki kopuştan söz eden ABD'li yetkililerin arka arkaya yaptığı açıklamalarla birlikte İngiltere'nin Amerika'dan uzaklaştığı ölçüde Avrupa

Birliği'ne yeniden yakınlaşma politikası izlemesine yol açmıştır ki bu açıklamaların sonuncusu, ABD Savunma Bakanı Pete Hegseth'in řu sözleri olmuştur: "ABD'nin Avrupa'daki askeri varlığı sonsuza dek sürmeyecektir." Bu durum, Amerika'nın seksen yıldır alışılmış desteğini aniden çekmesi hâlinde -ki bu, özellikle Amerika'nın Ukrayna'da Rusya ile uzun soluklu bir yıpratma savaşında olması durumunda olasılık dışı değildir- Avrupa'nın ne yapması gerektiğini hızla ciddi şekilde düşünmeye zorlayacaktır.

Avrupa orduları son seksen yıldır Amerika'nın sınırsız desteğine dayalıdır; dolayısıyla bu desteğin telafi edilmesi ise uzun zaman alacak, büyük imkanları tüketecek ve çok fazla para gerektirecektir.

Belçika Savunma Bakanı Theo Francken, Financial Times'a şunları söylemiştir: "Avrupa'daki temel savunma sistemlerinin büyük çoğunluğu ABD menşelidir; F-35 uçaklarından ve karadan havaya füze sistemlerinden söz ettiğimizde, bunların neredeyse tamamı Amerikan yapımıdır." Ve şöyle ekledi: "Amerikan Chinook helikopterleri, ağır nakliye helikopterleri konusunda en iyi seçenektir" ve diğer silahlar da böyledir.

Avrupa'nın temel sorunu, hayati kararlarında birlik içinde olmamasıdır; örneğin Rusya karşısında Ukrayna'yı savunma meselesinde Avrupa devletleri arasında ciddi görüş ayrılıkları vardır ve bu da onları büyük ölçüde zayıflatmaktadır. Nitekim ön hatlarda yer alan ve Avrupa'nın en büyük ordularından birine sahip olan Polonya, askerlerini Ukrayna'ya göndermeye karşı çıkmıştır; zira bir Polonyalı yetkili şöyle demiştir: "Basitçe Polonya'nın Ukrayna'ya asker gönderecek ek kapasitesi yoktur." Bunu da Polonya'nın Rusya'ya ait Kaliningrad Anklavı bölgesi ve Rusya'nın müttefiki Belarus ile uzun sınırlara sahip olmasını ve bu sınırların Polonya kuvvetleriyle güçlendirilmesi gerektiğini ileri sürerek gerekçelendirmiştir.

Görünen o ki Ukrayna'yı savunmadaki askeri yük, sadece bu fikri kabul eden İngiltere ve Fransa'nın omuzlarına kalmış durumdayken, Almanya Başbakanı Olaf Scholz ise sorumluluk yüklenmekten kaçarak şöyle demiştir: "Ukrayna'ya barış gücü gönderilmesini tartışmak için erken ve yanlış bir zamandır." Oysa savaş Ukrayna'da hâlâ devam etmekte olup, oraya asker gönderme ihtiyacı son derece acildir.

İngiltere Başbakanı Starmer, "Avrupalıların hem harcamalar hem de Ukrayna'ya sunduğumuz kapasiteler açısından çabalarını yoğunlaştırmak zorunda kalacaklarını" kabul etmiştir. Böylece Avrupalılar, savunma harcamalarını artırmanın ve daha fazla kendi kendine güvenmenin gerekliliğini kavramaya başlamışlardır; zira Hollanda Başbakanı Dick Schoof şöyle demiştir: "Avrupa, ABD'nin, kendi başına daha fazlasını yapması gerektiği şeklindeki mesajını anlamıştır."

Atlantik'in iki yakası arasındaki bu uçurumun, dünya düzeninin yeni güçler lehine değişmeye başladığının bir göstergesi olacağına şüphe yoktur; bunların başında ise Allah'ın izniyle yakında kurulacak olan İslam Devleti'nin gücü olacaktır.